

— Желаетъ ли да си хапнешъ отъ нашия хлѣбъ? и той му подаде едно кѣсче.

На Асѣня хлѣбътъ се видѣ много сладъкъ.

Слѣдъ закуската просекътъ разказа за своето нещастие:

„Азъ бѣхъ работникъ въ една фабрика. Отъ силния огънь се поврѣдиха очитѣ ми. А единъ день машината ми смачка прѣститѣ. Веднага ме изпѣдиха . . . изоставиха ме безъ помощъ! . . . Отначало не искахъ да прося, но . . . гладътъ ме принуди. Това момченце не е мое, азъ го прибрахъ отъ улицата — нѣма баща и майка. Двама просиме и се прѣхранваме. . . . Дѣтето е много добро, приказливо, весело; често пѣти ме разсмива! . . .“ и двамата нещастни се позасмѣха.

Засмѣ се и Асѣнь. Той се усѣщаше сега много доволенъ . . .

Дѣждътъ бѣ вече прѣстаналъ и слънцето огрѣло навсѣкѣждѣ.

Асѣнь се приготви за пѣтъ. Той си взе сърдечно „сбогомъ“ и весело литна по измитото шосе. Той не вѣрвѣше, а хвѣркаше, хвѣркаше . . . Въ душата му бѣ огрѣла свѣтлина . . . Струваше му се, че това е рай! . . .

Златнитѣ слънчеви лѣчи блѣстѣха по зеленитѣ листа . . . Сладкопойнитѣ птици се прощаваха съ слънцето и му изпращаха поздравъ съ вечернитѣ си пѣсни . . .

